

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119211870
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4119211870.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálikovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcu: U. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. XX, N. proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147 Piešťany, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia, a určenie neplatnosti zmluvy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 12. februára 2020 č.k. 12Csp/131/2019-65 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 235,64 eura a v časti trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 235,64 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti o zaplataenie sumy 303,24 eura konanie zastavil, žalobu v časti o zaplataenie sumy 500 eur a v časti o určenie neplatnosti zmluvy zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že medzi žalobcom, ako spotrebiteľom a žalovaným, ako veriteľom, bola dňa 27. 11. 2014 uzatvorená Zmluva o hotovostnom úvere a zmluva o revolvingovom úvere. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 3 000 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach k 15. dňu v kalendárnom mesiaci po 73,31 eura, celkovú čiastku mal zaplatiť vo výške 6 158,04 eura. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 23,76%, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola určená vo výške 26,80%, priemerná hodnota RPMN bola 17,33%. Prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úvere, termín konečnej splatnosti bol 84 mesiacov po poskytnutí úveru, do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobca úver vo výške 3 000 eur čerpal dňa 28. 11. 2014. Spolu so zmluvou o úvere bola uzavretá aj Dohoda o zrážkach zo mzdy. Žalovaný požiadal listom zo dňa 06. 11. 2018 zamestnávateľa žalobcu o ukončenie výplaty zrážok zo mzdy. Zamestnávateľ žalobcu potvrdil, že žalovanému boli vykonané zrážky zo mzdy v celkovej výške 2 639,16 eura. Žalobca predložil tabuľku úhrad, ktorou chcel preukázať, že zaplatil žalovanému sumu 3 538,88 eura, predložil výpis čerpania, splátok a úhrad, z ktorého vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 3 235,64 eura. Žalovaný doručil Okresnému súdu Banská Bystrica žalobu, na základe ktorej sa domáha od žalobcu zaplataenia sumy 1 858,57 eura s príslušenstvom. V žalobe je uvedené, že žalobca zaplatil 3 235,64 eura a že žalovaný pristúpil k zosplateniu úveru dňa 19. 04. 2018. Žalobca predložil fotokópie poštových poukážok, z ktorých vyplýva, že žalovanému zaplatil nimi sumu spolu 596,48 eura. Potom súčet sumy 596,48 eura, ktorá bola zaplataená poštovými poukážkami a sumy 2 639,16 eura, ktorá bola zaplataená zrážkami zo mzdy, sa rovná sume 3.235,64 eura, ktorú žalobca preukázateľne zaplatil žalovanému a ktorá bola uvádzaná aj samotným žalovaným v žalobe vo veci 36Up/524/2019. Zaplataenie tejto sumy vyplýva aj z prehľadu splátok a úhrad. Žalobca nepreukázal zaplataenie sporenej sumy 303,24 eura a v tejto časti žalobu zobral späť, na pojednávaní dňa 22. 01. 2020 uviedol, že v

tejto časti žalobu sťahuje. Žalobca v žalobe tvrdil, že od zmluvy odstúpil, žalovaný odstúpenie od zmluvy popieral a žalobca žiadny dôkaz o odstúpení od zmluvy súdu nedoložil, na dotaz súdu na pojednávaní uviedol, že všetky doklady k prejednávaniu sporu už doložil do spisu.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 37, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456, § 457, §§ 458 ods. 1, § 551 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 145 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1, § 7 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

1.3. Konštatoval, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca čerpal z poskytnutého úveru žalovaným sumu 3 000 eur a zaplatil žalovanému sumu 3 235,64 eura. Žalobca nepreukázal zaplatenie spornej sumy 303,24 eura a v tejto časti žalobu zobral späť, v dôsledku čoho súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP. Dospel k záveru, že predmetná zmluva nespĺňa údaj a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch). V zmluve bolo iba uvedené, že termín konečnej splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru, pričom nebol uvedený ani mesiac, ani rok ukončenia zmluvy a teda nie je zrejme konečná splatnosť úveru. Na základe absencie tohto údaju, s poukazom na § 11 ods. 1 vyhodnotil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov.

1.3.1. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že v predmetnej úverovej zmluve chýba povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukazujúc na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. 04. 2008, ako aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-42/2015 z 9. 11. 2016 konštatoval, že nie je nevyhnutné rozčlenenie splátky, ktorá bola dohodnutá v zmluve ako celková splátka zahŕňajúca istinu, úrok, prípadne poplatky.

1.3.2. Ďalším dôvodom na určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie bola skutočnosť, že žalovaný ako veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď si zisťoval iba príjem žalobcu a príjem jeho partnerky, nezisťoval jeho stav, ani jeho výdavky. Žalovaný nepreukázal, že by svoju povinnosť v zmysle zákonného ustanovenia splnil dôsledne a teda by zisťoval aj výdavky tak, ako mu to ukladá zákon. Žalovaný pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalobcom jeho bonitu náležite neskúmal, keď sa obmedzil iba na zistenie jeho príjmu, nie aj výdavkov tak, aby si vedel utvoriť obraz o jeho celkovej finančnej a sociálnej situácii.

1.3.3. Súd prvej inštancie ďalej v napadnutom rozsudku konštatoval, že v zmluve bol dojednaný úrok vo výške 23,76 %, neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk.

1.4. Žalobca sa podanou žalobou domáhal tiež určenia, že zmluva o úvere číslo 4411125674 zo dňa 27. 11. 2014 je neplatná. V tejto časti žalobu žalobcu zamietol dôvodiac, že žalobca naliehavý právny záujem na požadovanom určení má, avšak zmluva ako celok je platná, spotrebiteľ poskytnutý úver čerpal. Poukázal, na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, čo znamená, že neprijateľné zmluvné podmienky nespôsobujú neplatnosť zmluvy ako celku ale iba neplatnosť konkrétnej podmienky.

1.5. K odstúpeniu od zmluvy, ktorú skutočnosť tvrdil žalobca, súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca dôkazné bremeno tohto tvrdenia neunesol a nepreukázal odstúpenie od zmluvy a teda neexistujúcim odstúpením od zmluvy nemohlo dôjsť k zániku zmluvy.

1.6. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nepriznal žalobcovi ním uplatnený nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500 eur dôvodiac, že žalobca tento nárok žiadnym spôsobom nezdôvodnil, nevedel sa k nemu vyjadriť, nárok na zaplatenie tohto zadostučinenia nepreukázal a okrem uvedenia sumy, neuviedol nič iné, ujmu nijako nekonkretizoval, nepreukázal.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP konštatovaním, že tak žalobca, ako aj žalovaný mali vo veci úspech iba čiastočný, pretože v časti bolo žalobe vyhovené, v časti zastavené a v časti bola žaloba zamietnutá.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný a to v časti výroku I., ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 235,64 eura a s ním súvisiacom výroku V., týkajúcom sa náhrady trov konania. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Dôvodil tým, že aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť dobu trvania zmluvy a aj kedy nastane končená splatnosť poskytnutého úveru. Zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch aj vtedy, ak veriteľ použije objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak, ako je to aj v tomto prípade. Spotrebiteľ disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť úveru, preto cieľ sledovaný citovaným ustanovením je dosiahnutý. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj novela zákona o spotrebiteľských úveroch zákonom č. 279/2017 s účinnosťou od 01. 05. 2018 vypustila v ustanovení § 9 ods. 2 písm. d/ slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v § 9 ods. 2 písm. i/ sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Citovaná novela zákona zmenila znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d/ tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná.

2.1.1. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ na rozhodnutia Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/368/2017, Krajského súdu Košice sp.zn. 6Co/172/2018, Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 41Co/10/2018, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 499/2011 zo dňa 22. 11. 2011, a tiež na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp.zn. C-42/15 a následne na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017.

2.2. Odvolateľ namieta tiež konštatovanie súdu prvej inštancie, že nedostatočne skúmal bonitu žalobcu, klienta. K tejto námietke odvolateľ poukázal na skutočnosť, že v rámci postupu v poskytovaní úveru napĺňa žalovaný svoju zákonnú povinnosť preverovania bonity spotrebiteľa dôsledným zisťovaním jeho kreditného skóre, ktoré zaisťuje oddelenie úverových rizík. Posudzuje spotrebiteľa po príjmovej a výdavkovej strane, skúma informácie o klientovi, jeho vek, vzdelanie, zdroj príjmov, rodinný stav, počet detí, spôsob bývania a pod. Pre tento účel využíva štatistický model, taktiež zabezpečuje kontrolu bonity klienta, ktorej výsledkom je limit najvyššej mesačnej splátky. Overuje schopnosť klienta splácať ďalšie finančné záväzky a hradiť nevyhnutné životné výdavky. Je zohľadňované rodinné postavenie klienta, najmä vyživovacia povinnosť, príjem partnera. Existenciu prípadných ďalších pochybností ohľadom bonity klienta minimalizuje žalovaný kontrolou klienta v externých úverových registroch, kde sa zhromažďujú klientske informácie o existencii záväzkov, ich výške, historickej platobnej morálke. Žalovaný lustráciou v úverovom registri získal kompletnú úverovú správu, z ktorej zistil výšku ostatných záväzkov žalobcu, ako aj výšku z nich vychádzajúcich mesačných splátok. Výšku príjmu žalobcu preveril aj výpismi z účtu žalobcu.

2.2.1. Zákon o spotrebiteľských úveroch nestanovuje povinnosť preskúmania dát, žalovaný ako veriteľ, však v prípadoch pochybností zabezpečuje dodatočné dáta, a to nad rámec svojich povinností. Jedným z dôvodov nadštandardnej kontroly je zámer veriteľa za každých okolností poskytnúť úver takej osobe, ktorá ho bude schopná splácať.

2.3. Odvolateľ sa nestotožnil ani s tvrdením súdu prvej inštancie o rozpore úrokovej sadzby s dobrými mravmi. Dôvodil, že súd prvej inštancie porovnával úrokové sadzby bánk s úrokovou sadzbou nebankovej spoločnosti, čo nie je správne a korektné. Nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom ako banky, pričom cena rizika sa prejavuje práve vo výške odplaty za poskytnutý úver. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I. Výška odplaty bola určená podľa § 1a ods. 1, ods. 3, ods. 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. Aj Ministerstvo financií SR v súhrnnej informácii o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. Štvrtrok 2014 stanovil výšku priemernej RPMN na hodnotu 17,33%. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR je prípustná odplata vo výške 2,0 násobku priemernej RPMN. Zmluva obsahuje RPMN vo výške 26,8% a úrokovú sadzbu vo výške 23,76%. Výška odplaty je v zákonomnom rozmedzí, preto nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

2.4. Navrhuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť, žalovanému priznať náhradu trov konania.

3. Žalobca v podanom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a tvrdenia žalovaného považuje za nesprávne. V čase, keď zmluva bola uzavretá, musela obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky. Konštatoval, že zmluvy boli vopred pripravené v neprospech spotrebiteľa, nemohol ovplyvniť obsah zmlúv. Neoboznámil sa so všeobecnými obchodnými podmienkami, tieto neboli žalobcovi vysvetlené. Poukázal na dokument Slovenskej obchodnej inšpekcie. Podľa jeho názoru zmluva musí obsahovať termín konečnej splatnosti a to jedným konkrétnym dátumom deň, mesiac a rok. V zmluve je uvedený termín konečnej splatnosti 8/2019 a 12/2019. Takýto údaj nie

je v súlade so zákonom. Poukázal na rozsudky Okresného súdu Martin, Banská Bystrica, Dunajská Streda rozsudky krajských súdov. Ďalej uvádza, že zmluvná podmienka o zmluvnej pokute nebola vopred dohodnutá, žalobca nemal možnosť túto podmienku ovplyvniť, nakoľko zmluva bola pripravená na formulári. Taktiež uvádza, že v zmluve nie je správne uvedená RPMN, nakoľko nie je v nej zahrnuté poistenie úveru.

3.1. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov konania.

4. K vyjadreniu žalobcu podal žalovaný písomné vyjadrenie. V časti rozkladu splátok poukázal na rozsudok Súdneho dvora EU C-331/18, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 a na eurokonformný výklad z dôvodu nesprávnej implementácie smernice.

4.1. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu o nesprávnej výške RPMN s tým, že jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN sú špecifikované priamo v úverovej zmluve na strane 2. V časti Úver, kde sú uvedené všetky položky, ktoré do vzorca vstupujú.

4.2. K námietke žalobcu, že v zmluve nie je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom uviedol, že v zmluve bola dojednaná výška mesačnej splátky 73,31 eura s dobou trvania 84 mesiacov, pričom žiadne doplnkové služby, ani poistné na zmluve dojednané neboli. Celková čiastka splatná spotrebiteľom preto presne korešponduje s výpočtom mesačnej splátky x počet splátok, t.j. 73,31 eura x 84 mesiacov = 6 158,04 eura.

4.3. Záverom poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko) a navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie, resp. zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť.

5. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného opätovne v písomnom vyjadrení poukázal na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a zotrval na svojom stanovisku, že úver je bezúročný a bez poplatkov a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa sumy 235,64 eura a v časti trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 27. 11. 2014 zmluvu o hotovostnom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere č. 4411125674 predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému bezúčelový úver vo výške 3 000 eur a záväzok žalovaného poskytnutý úver vrátiť v 84 splátkach po 73,31 eura, prvá splátka splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, druhá a nasledujúca splátka splatná vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Lehota splatnosti bola dohodnutá 84 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci. Úver bol žalovanému poskytnutý 28. 11. 2014. Predmetom preskúmania odvolacím súdom je vyhovujúca časť rozsudku súdu prvej inštancie týkajúca sa sumy 235,64 eura a trovy konania, keďže žalobca nepodal odvolanie voči rozhodnutiu o zamietnutí sumy 500 eur titulom finančného zadosťučinenia a ani v zamietajúcej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti zmluvy.

9. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

10. Odvolací súd posudzujúc predmetnú vec v zmysle vyššie uvedeného skutkového stavu a zákonných ustanovení dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu v napadnutej časti dôvodiac tým, že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko neobsahoval náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z., bolo jeho rozhodnutie nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

10.1. Uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru úzko súvisí aj s uvedením termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V predmetnej zmluve sú termíny splátok odvodené od poskytnutia úveru, ktorého deň vyplýva z výpisu čerpania, splátok a úhrad, podľa ktorého bola suma úveru odpísaná z účtu žalobcu dňa 28. 11. 2014 a prvá splátka bola podľa bodu 31. zmluvy splatná 28. 12. 2014. Režim pre splatnosť druhej až šesťdesiatej splátky rovnako vyplýval zo zmluvy a bol dojednaný v bode 31. Podľa neho bola každá nasledujúca splátka splatná vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 84 mesiacov po poskytnutí úveru do 15. dňa v poslednom mesiaci. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto uvedenie konečnej splatnosti úveru je dostatočne určité a je zrozumiteľné pre bežného spotrebiteľa. Presný deň konečnej splatnosti je možné vypočítať s použitím jednoduchej matematiky, keďže dátum poskytnutia úveru vyplýva priamo z vlastného účtu žalovaného a z neho je možné odvodiť ako dátum prvej splátky tak i dátum poslednej splátky.

10.2. V tomto smere treba prisvedčiť žalovanému, že údaje v zmluve umožňujú objektívne určiť termín splatnosti každej splátky a zistiť dobu trvania zmluvy a jej konečnú splatnosť. S poukazom na obsah zmluvy odvolací súd záver súdu prvej inštancie o neurčitosti údaju o konečnej splatnosti úveru a termíne splatnosti a úplnej absencii doby trvania zmluvy nezdiala. Navyše jediný ďalší potrebný údaj pre výpočet termínu splátok a tým aj konečnej splatnosti úveru je údaj o poskytnutí úveru, ktorý musel byť žalobcovi známy z jeho výpisu z účtu. Keďže súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následne už nevykonával náležité dokazovanie k jednotlivým zložkám uplatneného nároku, aby zistil, či sú opodstatnené v celom rozsahu. A to napriek tomu, že vo veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

11. Odvolací súd vyhodnotil záver súdu prvej inštancie o tom, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ako predčasný, nakoľko v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie a svoj záver zrejme oprel iba o tvrdenie žalobcu. Sám v napadnutom rozsudku konštatuje, že veriteľ zisťoval príjem žalobcu, príjem jeho partnerky, nezisťoval jeho stav, ani jeho výdavky. Žalovaný sa s týmto tvrdením nestotožnil, napriek tomu súd prvej inštancie nevykonával žiadne dokazovanie v tomto smere, ktoré podľa § 295 CSP vykonať mohol. Záver súdu prvej inštancie, že žalovaný pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalobcom jeho bonitu náležite neskúmal, obmedzil sa len na zistenie jeho príjmu, nie aj výdavkov, je predčasný a keďže v tomto smere neboli vykonané žiadne dôkazy či už zo strany súdu, resp. žalovaného, odvolací súd nemohol tento záver súdu prvej inštancie náležite preskúmať.

12. Súd prvej inštancie v bode 10. Posledný odsek konštatuje, že úrok vo výške 23,76% je v rozpore s dobrými mravmi, ktorý záver však nedostatočným spôsobom zdôvodnil, keď neuviedol ani výšku úrokovej sadzby bánk v rozhodnom čase, nevyhodnotil, že v danom prípade ide o nebankový subjekt a je potrebné prihliadnuť i na mieru rizika. Z dôvodu absolútnej nepreskúmateľnosti tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, nie je možné odvolacím súdom túto časť preskúmať a vyhodnotiť, čo zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. Odvolací súd má na zreteli skutočnosť, že v posudzovaní konečnej splatnosti uvedenej v úverových zmluvách, majú súdy v Slovenskej republike rozdielne stanoviská a názory. Vec prejednávajúci senát Krajského súdu v Nitre v problematike konečnej splatnosti zaujal už právny názor v uznesení sp.zn. 25Co 368/2017, od ktorého nemal doteraz dôvod sa odkloniť. K tomuto záveru sa priklonili aj ďalšie senáty odvolacieho súdu (15Co 27/2018, 7Co 147/2017), aj Krajský súd v Košiciach, Banskej Bystrici, Krajský súd v Bratislave. Odvolaciemu súdu sú známe aj opačné názory, prezentované v rozhodnutiach krajských súdov, avšak bez doteraz nezjednoteného stanoviska najvyšším súdom, nemal dôvod odkloniť sa od ním zaujatého stanoviska a záveru, uvedeného v rozhodnutí 25Co 368/2017.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa sumy 235,64 eura a v časti trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku v zrušenej časti. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Opätovne podrobí súdnemu prieskumu jednotlivé zložky zmluvy (istina, úroky z úveru, RPMN atď.) z hľadiska ich dôvodnosti, dovolenosti a zákonnosti. Zaoberať sa bude tiež námietkami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní, týkajúcich sa aj skúmania bonity žalobcu pred uzavretím zmluvy, ako aj dôvodnosťou tvrdení žalobcu v následných vyjadreniach. Odvolací súd upriamuje pozornosť súdu prvej inštancie aj na skutočnosť, že žalobca v podaných vyjadreniach namietal tiež nesprávnosť výšky RPMN. Aj týmito námietkami žalobcu sa bude ďalej zaoberať. Následne vo veci opätovne rozhodne, rozhodnutie odôvodní podľa § 220 CSP tak, aby bolo odvolacím súdom v prípade podaného odvolania preskúmateľné. Zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).